

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 429/2021-65

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej URBAN STEINECKER GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s. r. o., advokátska kancelária, Havlíčkova 16, Bratislava, proti postupu Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 16Cpr/17/2016 v období po právoplatnosti nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. IV. ÚS 204/2020 z 25. augusta 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e** .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 26. apríla 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia v období po právoplatnosti nálezu ústavného súdu č. k. IV. ÚS 204/2020 z 25. augusta 2020. Sťažovateľka zároveň žiada priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 2 500 eur a náhrady trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti, vyjadrení účastníkov a z nálezu ústavného súdu č. k. IV. ÚS 204/2020 z 25. augusta 2020 vyplýva nasledovný stav veci:

3. Okresnému súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) bola 7. novembra 2016 doručená žaloba sťažovateľky, ktorou sa domáha určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a priznania náhrady mzdy z dôvodu neplatného okamžitého skončenia pracovného pomeru. Konanie je na okresnom súde vedené pod sp. zn. 16Cpr/17/2016 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

4. Ústavný súd nálezom č. k. IV. ÚS 204/2020 z 25. augusta 2020 rozhodol, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Cpr 17/2016 porušené boli. Okresnému súdu prikázal, aby v napadnutom konaní konal bez zbytočných prietáhov. Sťažovateľke priznal finančné zadost'učinenie v sume 1 000 eur, ako aj náhradu trov konania pred ústavným súdom. Predmetný nález ústavného súdu nadobudol právoplatnosť 10. septembra 2020.

5. Po nadobudnutí právoplatnosti nálezú okresného súdu (po 10. septembri 2020) došlo v napadnutom konaní k nasledovným úkonom:

- 9. novembra 2020 – pokyn sudkyne na zrušenie termínu pojednávania nariadeného na 26. november 2020 z dôvodu pooperačného liečenia sudkyne,
- 16. decembra 2020 – nariadené pojednávanie na 25. február 2021,
- 21. januára 2021 – žiadosť právneho zástupcu sťažovateľky o odročenie pojednávania z dôvodu kolízie s iným pojednávaním,
- 5. februára 2021 – pokyn sudkyne na oznámenie stranám sporu odročenia pojednávania nariadeného na 25. február 2021 na nový termín, 15. apríla 2021 z dôvodu prijatých epidemiologických opatrení na obdobie od 23. januára 2021 do 28. februára 2021 [§ 1 ods. 1 písm. p) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 24/2021 Z. z. o vykonávaní pojednávania, hlavných pojednávania a verejných zasadnutí v čase mimoriadnej situácie a núdzového stavu (ďalej len „vyhláška“)],
- 25. marca 2021 – výzva súdu stranám sporu, aby oznámili, či súhlasia s prejednaním veci na pojednávaní 15. apríla 2021 v ich neprítomnosti v prípade trvania núdzového stavu a účinnosti vyhlášky v znení neskorších predpisov,
- 30. marca 2021 – oznámenie právneho zástupcu sťažovateľky o nesúhlase s prejednaním a rozhodnutím veci na pojednávaní 15. apríla 2021 v neprítomnosti sťažovateľky a jej právneho zástupcu,
- 8. apríla 2021 – oznámenie súdu stranám sporu o zrušení termínu pojednávania nariadeného na 15. apríl 2021 podľa vyhlášky pre nesúhlas sťažovateľky a jej právneho zástupcu s prejednaním a rozhodnutím veci v neprítomnosti žalobkyne a jej právneho zástupcu s tým, že súd zároveň oznámil stranám, že nový termín bude stanovený a oznámený stranám sporu po uvoľnení opatrení podľa aktuálnej situácie,
- 16. apríla 2021 – nariadený nový termín pojednávania na 5. august 2021,
- 4. augusta 2021 – oznámenie právneho zástupcu sťažovateľky o súhlase s prejednaním a rozhodnutím veci na pojednávaní 5. augusta 2021 v neprítomnosti sťažovateľky a jej právneho zástupcu,
- 5. augusta 2021 – pojednávanie vo veci samej v neprítomnosti sťažovateľky a jej právneho zástupcu, ukončenie dokazovania a vyhlásenie rozsudku vo veci samej,
- 3. septembra 2021, 14. októbra 2021 a 27. októbra 2021 – žiadosť sudkyne o predĺženie lehoty na písomné vyhotovenie rozsudku,
- 10. novembra 2021 – písomné vyhotovenie rozsudku a jeho odoslanie právnym zástupcom strán sporu.

II. Argumentácia sťažovateľky

6. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľky je tvrdenie, že po právoplatnosti nálezu ústavného súdu č. k. IV. ÚS 204/2020 z 25. augusta 2020 naďalej dochádza k zbytočným prietiahom zapríčineným okresným súdom. Pracovnoprávny spor je konaním s osobitnou rýchlosťou konania, navyše, sťažovateľka je onkologickou pacientkou. Okresný súd je po vydaní nálezu ústavného súdu nečinný viac ako 8 mesiacov, doterajšie úkony napriek predošlému nálezu ústavného súdu neboli realizované dostatočne efektívne a účinne. Okresný súd zrušil už nariadené pojednávanie na 26. november 2020, o čom sťažovateľku upovedomil podaním zo 16. novembra 2020 bez nariadenia nového termínu pojednávania. Spoločenská situácia v súvislosti s ochorením COVID-19 nemôže byť ospravedlnením 8-mesačnej nečinnosti, pretože k sprísneniu opatrení v rámci Slovenskej republiky došlo až v novembri, teda 3 mesiace po vydaní nálezu ústavného súdu. Spory vyplývajúce z pracovnoprávneho pomeru predstavujú bežnú agendu všeobecných súdov, pričom napadnuté konanie si vyžaduje osobitnú rýchlosť a zároveň ide o konanie, ktoré má priamy dopad na finančnú situáciu sťažovateľky. V konaní nevystupuje veľké množstvo strán, nie je potrebné vo veci vykonávať ani zložité znalecké dokazovanie. Sťažovateľka zbytočné prietahy v konaní nezapríčinila. Napriek tomu, že sťažovateľka je v individuálnom pracovnoprávnom spore slabšou stranou (v ktorom dôkazné bremeno znáša žalovaný), aktívne sa podieľala na predkladaní dôkazov súdu. Sťažovateľka sa napadnutým konaním usiluje o navrátenie svojej dobrej povesti vo svojich sociálnych kruhoch. Okamžité skončenie pracovného pomeru bez akéhokoľvek relevantného dôvodu považuje za veľmi závažný zásah do jej základných práv, pričom ako učiteľka vykonáva svoje povolanie svedomito, čestne a spravodlivo už viac ako 20 rokov. Z dôvodu nezákonného okamžitého skončenia pracovného pomeru si bola nútená nájsť novú prácu, keďže ako samoživiteľka zabezpečuje starostlivosť o svoje maloleté dieťa. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou domáha aj priznania finančného zadosťučinenia, pretože porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy už nebude možné napraviť, poškodenie profesionálnej povesti spôsobené bezdôvodným a nezákonným znížením funkčného platu je neodčiniteľné, rovnako, ako nie je možné odčiniť pasivitu okresného súdu, ktorý je kauzálne špecializovaný na pracovnoprávne spory práve z dôvodu, aby tie boli prejednávané efektívne. Diskriminačné, ponížujúce správanie nadriadenej spôsobilo sťažovateľke nielen fyzickú ujmu, ale aj ujmu psychickú. Neprimerané predlžovanie konania negatívne vplýva aj na terajší zdravotný stav sťažovateľky ako onkologickej pacientky.

III. Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľky

III.1. Vyjadrenie okresného súdu:

7. Okresný súd k sťažnosti poukázal na vyjadrenie zákonnej sudkyne. Zákonná sudkyňa vo vyjadrení uviedla chronológiu úkonov vykonaných v napadnutom konaní v období od 16. decembra 2020 do 10. novembra 2021, keď došlo k odoslaniu rozsudku stranám sporu, ako aj chronológiu úkonov predchádzajúcich 16. decembru 2020. K vyjadreniu k ústavnej sťažnosti

zároveň priložila jej skoršie vyjadrenia týkajúce sa napadnutého konania. Vo vyjadrení poukázala na skutočnosť, že nie je v jej silách konať v pridelených veciach rýchlejšie vzhľadom na neprimerané množstvo pridelených vecí, ich náročnosť aj z hľadiska skladby vecí v oddelení, ako aj predmetu konania, nedostatočné, resp. nestabilné pracovné podmienky (neustála opakovaná zmena, príp. absencia asistentky senátu, zmena vyššieho súdneho úradníka). Od podania žaloby, súčasne s návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia, sa vo veci riadne a bezodkladne koná, v primeraných lehotách s ohľadom na preťaženosť oddelenia, pričom pojednávania sú odročené vždy na ďalší konkrétny termín s uvedením dôvodu odročenia. Zákonná sudkyňa tiež dala do pozornosti, že právny zástupca sťažovateľky bol v napadnutom konaní súdom opakovane upozorňovaný na svoje nevhodné správanie, nerešpektovanie súdu na pojednávaní a na to, že nebol zjavne pripravený na pojednávanie, vec nemal dôsledne naštudovanú, keď namietal listiny, ktoré práve strana sťažovateľky predložila pri podaní žaloby. V danom prípade až do termínu pojednávania 25. februára 2021 ani jedenkrát nedošlo k zrušeniu termínu, a to ani z dôvodu epidemiologických opatrení, na ktoré sťažovateľka poukazuje. Právny zástupca sťažovateľky sa následne opakovane nezúčastnil pojednávania, žiadal o jeho odročenie pre kolíziu pojednávania, resp. najskôr v čase núdzového stavu nesúhlasil s prejednaním veci v jeho neprítomnosti (15. apríla 2021) a neskôr síce súhlasil s prejednaním veci v neprítomnosti, ale neuviedol žiadny ospravedlniteľný dôvod na odročenie pojednávania, vzhľadom na čo by súd konal aj bez vyjadreného súhlasu/nesúhlasu s prejednaním veci právneho zástupcu sťažovateľky vrátane rozhodnutia vo veci samej (5. augusta 2021).

III.2. Replika sťažovateľky:

8. Sťažovateľka vo svojej replike uviedla:

- a) okresný súd konal neefektívne, zároveň je možné tvrdiť, že stav právnej neistoty nebude odstránený ani v najbližšej dobe, keďže okresný súd je momentálne povinný rozhodnúť aj o trovách konania, pričom konanie o trovách je dvojnásťkrát a nie je možné vylúčiť, že sa niektorá strana odvolá aj proti uzneseniu o trovách,
- b) s ohľadom na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) má byť konanie posudzované ako celok,
- c) pracovnoprávne veci vyžadujú osobitnú rýchlosť konania, navyše, v danom prípade existuje dôvod hodný osobitného zreteľa na konanie s osobitnou rýchlosťou, a to skutočnosť, že sťažovateľka je onkologický pacient,
- d) využívanie procesných úkonov, ktoré má sťažovateľka k dispozícii (ako napr. trvať na ústnom prejednaní veci či žiadať o odročenie pojednávania z dôvodu kolízie s iným pojednávaním), je objektívnou črtou konania, čo nemôže byť pripočítané v neprospech sťažovateľky, ktorá len využíva jej zákonom dané možnosti procesných úkonov. Pokiaľ sťažovateľka nesúhlasila s prejednaním veci v jej neprítomnosti, na uvedené mala sťažovateľka právo v rámci vtedy účinného núdzového stavu podľa zákona č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony. Rovnako aj v prípadoch mimo núdzového stavu má právny zástupca sťažovateľky právo žiadať o odročenie súdneho pojednávania v prípade kolízie s iným už skôr nariadeným termínom pojednávania, resp. v prípadoch uvedených podľa § 183 Civilného sporového poriadku,

e) samotné vyjadrenie okresného súdu k sťažnosti potvrdzuje sťažovateľkou tvrdené opakované prieskumy, keď okresný súd nie je schopný v stanovenej lehote zaslať ústavnému súdu svoje vyjadrenie,

f) vyjadrenia zákonnej sudkyne na stranu právneho zástupcu sťažovateľky sú absolútne neprijateľné a hraničia so zaujatosťou zákonnej sudkyne, právny zástupca ako advokát nepodáva žiadne podania účelovo, ale vždy v najlepšom záujme hájiť práva a právne záujmy klienta – sťažovateľky. Ataky zákonnej sudkyne na právneho zástupcu sťažovateľky (údajné nevhodné správanie právneho zástupcu, nerešpektovanie súdu, nepripravenosť na pojednávanie) sú iba ničím nepodložené tvrdenia,

g) zodpovednosť za zbytočné prieskumy je objektívna a je úlohou štátu zabezpečiť taký výkon súdnej moci, ktorý nebude zasahovať do základných práv sťažovateľky, tvrdenie o neprimeranom množstve vecí, nedostatočných pracovných podmienkach je preto irelevantné,

h) keďže napadnuté konanie sa od ostatného nálezu ústavného súdu preukázateľne opätovne vyznačuje absolútnou nečinnosťou porušovateľa, je opodstatnené, aby ústavný súd sťažovateľke priznal finančné zadosťučinenie, a to aj vzhľadom na obsah vyjadrenia okresného súdu a toto stanovisko sťažovateľky, ktoré zjavne vyvracia tvrdenia okresného súdu a potvrdzuje neefektivitu pri vedení napadnutého konania aj po ostatnom náleze ústavného súdu. Priznanie finančného zadosťučinenia môže pôsobiť preventívne na okresný súd aj s ohľadom na dôležitosť sporu pre sťažovateľku, predmet sporu a skutočnosť, že sťažovateľka sa ako onkologický pacient výsledku sporu nemusí dožiť.

9. Sťažovateľka zároveň vyjadrila súhlas s prejednaním prijatej ústavnej sťažnosti bez nariadenia ústneho pojednávania.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

10. Vychádzajúc z § 58 ods. 3 prvej vety zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd upustil od ústneho pojednávania o prijatej ústavnej sťažnosti. Navyše, sťažovateľka vo vyjadrení k stanovisku okresného súdu vyjadrila súhlas s upustením od ústneho pojednávania o ústavnej sťažnosti.

11. Podstata námietok sťažovateľky v súvislosti s namietaným porušením jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieskumov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je založená na tvrdení o pretrvávajúcich zbytočných prieskumoch zapríčinených okresným súdom po právoplatnosti ostatného nálezu ústavného súdu vo veci sťažovateľky.

12. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieskumov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru ESLP k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

13. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04, IV. ÚS 365/04).

14. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESLP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj ústavnú sťažnosť sťažovateľky.

15. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

16. Povinnosť súdu a sudcu konať bez prietáhov je *expressis verbis* zakotvená ako základný princíp civilného sporového konania v čl. 17 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

17. Pokiaľ ide o kritérium právnej a skutkovej zložitosti veci, ústavný súd rovnako ako v ostatnom náleze č. k. IV. ÚS 204/2020 z 25. augusta 2020 konštatuje, že danú vec možno považovať za štandardnú, nijako sa nevyvíkajúcu bežnej rozhodovacej činnosti súdov, ktoré prejednávajú a rozhodujú individuálne pracovné spory. Z tohto dôvodu ústavný súd nepovažuje prerokúvanú vec za právne ani skutkovo zložitú.

18. Zo zistených skutočností vyplýva, že po právoplatnosti ostatného nálezu ústavného súdu (teda po 10. septembri 2020) došlo okresným súdom k nariadeniu 4 termínov pojednávania, pričom 1/ pojednávanie nariadené na 26. november 2020 bolo odročené z dôvodu pooperačného liečenia sudkyne, 2/ pojednávanie nariadené na 25. február 2021 žiadal právny zástupca sťažovateľky odročiť z dôvodu kolízie s iným pojednávaním, pričom okresný súd pojednávanie odročil s ohľadom na aktuálne protipandemické opatrenia [§ 1 ods. 1 písm. p) vyhlášky – možnosť uskutočniť pojednávanie v neprítomnosti strany len s jej súhlasom], 3/ pojednávanie nariadené na 15. apríl 2021 bolo odročené z dôvodu nesúhlasu sťažovateľky s prejednaním veci v jej neprítomnosti a neprítomnosti jej právneho zástupcu, 4/ na pojednávaní 5. augusta 2021 bol vyhlásený rozsudok vo veci samej. Rozsudok bol stranám sporu zaslaný 10. novembra 2021.

19. Ústavný súd konštatuje, že k vyhláseniu rozsudku vo veci samej síce došlo takmer po roku od právoplatnosti ostatného nálezu ústavného súdu, k tomuto stavu však prispeli jednak objektívne okolnosti (pandemická situácia v súvislosti s ochorením COVID-19, podstúpenie operácie a pooperačného liečenia zákonnou sudkyňou), ako aj konanie na strane sťažovateľky, keď právny zástupca sťažovateľky požiadal o odročenie pojednávania nariadeného na 25. február 2021 z dôvodu kolízie s iným pojednávaním a keď sťažovateľka nesúhlasila s prejednaním a rozhodnutím veci na pojednávaní 15. apríla 2021 v jej neprítomnosti a neprítomnosti jej právneho zástupcu. Podľa právneho názoru ústavného súdu využitie možností daných sťažovateľke procesnými predpismi na uplatňovanie a presadzovanie jej práv v súdnom konaní môže síce spôsobiť predĺženie priebehu konania, nemožno ho však kvalifikovať ako postup, ktorého dôsledkom sú zbytočné prietahy (m. m. I. ÚS 31/01, I. ÚS 31/01, II. ÚS 503/2010). Ústavný súd nepopiera, že sťažovateľka má právo na prejednanie veci v jej prítomnosti, zároveň je ale potrebné zdôrazniť, že ak využitie jej práva spôsobilo predĺženie konania (v predmetnej veci úkony sťažovateľky, resp. jej právneho zástupcu dvakrát vyústili do odročenia nariadeného pojednávania), takéto predĺženie pri posudzovaní dôvodnosti ústavnej sťažnosti nemožno pričítať na ťarchu okresného súdu. Pre úplnosť ústavný súd na tomto mieste dodáva, že sťažovateľka sa v ústavnej sťažnosti o skutočnosti, že vo veci došlo zo strany okresného súdu k nariadeniu pojednávania na 25. február 2021, 15. apríl 2021, ako ani o dôvodoch ich odročenia nezmienila.

20. Za neprimerane dlhé a také, ktoré je možné pričítať na vrub okresnému súdu, považuje ústavný súd obdobie neefektívnej činnosti od vyhlásenia rozsudku (5. augusta 2021) do písomného vyhotovenia rozsudku a jeho zaslania stranám sporu (10. novembra 2021).

21. Sťažovateľka v stanovisku k vyjadreniu okresného súdu poukazuje na to, že stav právnej neistoty nebude odstránený ani v najbližšej dobe, keďže okresný súd je momentálne povinný rozhodnúť aj o trovách konania, pričom konanie o trovách je dvojinštančné a nie je možné vylúčiť, že sa niektorá strana odvolá aj proti uzneseniu o trovách. K tomuto ústavný súd konštatuje, že na vyslovenie porušenia základného práva ústavným súdom je v zásade nevyhnutné, aby k takémuto porušeniu už skutočne došlo (aj keď by sa jeho dôsledky mohli prejaviť až v budúcnosti). Nestačí teda, ak sťažovateľka (ďalšie, resp. pretrvávajúce) porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru „v najbližšej dobe“ predpokladá či očakáva.

22. Zohľadniac zistené skutočnosti (bod 18 a nasl. odôvodnenia) a všetky okolnosti prípadu (nevynímajúc význam konania pre sťažovateľku, charakter konania, zdravotný stav sťažovateľky), aj pri prísnejšom nazeraní na postup okresného súdu v napadnutom konaní po právoplatnosti nálezu ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 204/2020 (vzhľadom na nálezom ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 204/2020 uložený príkaz okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietahov) ústavný súd dospel k záveru, že v napadnutom konaní nedošlo k zbytočným prietahom zapríčineným okresným súdom v intenzite dosahujúcej ústavnoprávnu relevanciu, preto ústavnej sťažnosti nevyhovelo.

23. Keďže priznanie finančného zadost'učinenia je podmienené vyslovením porušenia základných práv a slobôd [§ 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde], ústavnej s'ťažnosti nebolo možné vyhovieť ani v časti, v ktorej sa s'ťažovateľka domáhala priznania finančného zadost'učinenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. decembra 2021

Robert Šorl
predseda senátu